

QUE PASSE, TAMBÉ, LA VELLESA

Diuen que anem cap a un món de vells però això mateix –envellir– és una de les possibilitats més inabastables per a una bona munió d'éssers humans. Si deixàrem passar al món privilegiat més candidats a morir joves sense cap vocació, ells arribarien, segurament, a envellir i, mentrestant, impregnarien el nostre ambient decrepít de flaires juvenívoles. És clar, però, que la paradoxa ens perseguirà fins a la tomba: ara que, entre els rics, tothom arriba a vell, els vells fan nosa a totes bandes: al treball, a casa, en les frenètiques vies urbanes.

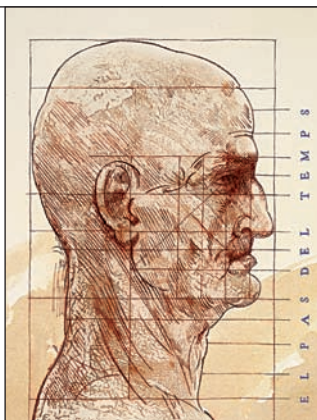
L'ancianitat ha estat despullada de tots els seus atributs, dels trets més venerables, de la respectabilitat. I no és que les dones madures aspiren a mantenir-se atractives –propòsit molt lloable–, és que en el mercat de l'erotisme no ets ningú si no sembles una nena *manga* amb faldilla i trenes. La conclusió és clara: no te'n refies, dels avenços de la ciència, l'economia o la política i explora de manera tenaç les teues possibilitats personals.

El mite de Dràcula –una creació realment prodigiosa– diu amb la major eloqüència que, entre mortals, l'eternitat és el fruit diabòlic d'una monstruosa deformitat anímica.

Supose que és bo arribar a vell: un temps per a somniar projectes, un temps per a dur-los a terme i un acte final per evocar-los i fer-ne el balanç. Però a la vida li repugnen els guions i conec gent que començà a fossilitzar-se als vint anys, mentre Picaso moria amb un llapis a la mà i al meu iaio Saturnino l'estroncà un Citroën tauró francès quan devorava en cada sopar un quilo de creïlles bullides i anava devotament al camp, de putes i als bous.

La gent que no sabia estar a soles de jove, continua passant-li de vell el mateix. Alguns treballadors pateixen desorientació en trobar-se jubilats. Els que no són capaços de gaudir del líquid transcurs del temps, sense fer res més que contemplar-lo, pateixen molt en trobar-se sense feina...

En la vida, com en tot, la qualitat és la que mana (sempre que la quantitat no baixi de cert nivell, afeigia, amb raó, Woody Allen). La cirurgia contra les cataractes, els tractaments hormonals per a les molèsties de la menopausa i la Viagra són meravelloses ofrenes de la vida moderna, tot i que la Viagra ja ens



dóna una pista dels nostres límits: si la vida resulta passable gràcies, entre altres coses, a l'esperó del sexe i si és possible allargar la vigència de l'esperó amb una mica d'ortopèdia química, no resulta molt raonable convertir les còpules, obligadament tendres, d'una maturitat una mica mostosa, en un esclat de la farmacopea. Borges escriu uns versos, en fer cinquanta anys, on expressa el pensament que ja mai no tornarà a obrir alguns dels llibres de la

seua biblioteca, una idea molt malenconiosa. Uns anys després, el mestre ja no podria llegir cap llibre més: no amb els seus ulls.

Fa un temps vaig veure a la Rambla de Barcelona uns monjos tibetans que construïen el mandala més gran del món amb terres de colors. Era una exhibició emmarcada en el Fòrum: també els bons monjos han estat ferits per la superstició de la grandària, de la mera duració, per la quantitat. Una vegada construït, el mandala, seria destruït per expressar la condició fugissera de les obres de l'home i de la seua pròpia existència. La construcció del mandala no és un acte artístic, ni tan sols artesà (treballen com les broadores sobre models dibuixats i repetits), sinó un exercici de consciència. Mai no ho oblidaré: el monjo assegut al costat del disseny fregava dos corns metàl·lics fins a fer eixir per la fina punta del que estava carregat amb terra un degoteig constant de grans, una secreció acolorida tan regular com la seda de l'aranya filanera: una qüestió de ritme i polsos, només l'acte de fluir, fluir i prou.

La literatura, l'art o alguna destrossa equivalent, garanteix l'eternitat –deixem-ho en perdurabilitat– d'algunes existències humanes. Perduren en l'obra, en algunes obres, algunes persones. I millor que siga així: al resultat li diuen cultura, una cosa digna, i fóra del tot insuportable passar-se els mil·lennis contemplant la gent i a un mateix repetint els mateixos errors, perseverant en idèntiques quimeres, lluitant sense límit per predominar. Uf, realment horrible!

Com que els irracionals no fan obres remarcables, és el subjecte i no l'obra la que s'ofereix a perdurar en forma de fòssil, tot i que molts éssers pensants acaben oferint l'esquelet com la més reeixida de les seues obres, amén.

EMILI PIERA

Periodista i escriptor (*Levante EMV*)



AMICS I ANTICS ALUMNES
UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Ara
pots col·laborar amb
la Universitat de València
com a membre d'Amics i Antics
Alumnes i gaudir de moltes
facilitats informatives, econòmiques
i d'accés als recursos de la Universitat.

Informa-te'n:

www.uv.es/amics

tel.: 963 53 10 68

SOL·LICITUD D'INSCRIPCIÓ

Envieu aquest imprès a: Amics i Antics Alumnes de la Universitat de València, plaça Patriarca, 4-1^a. 46002-VALÈNCIA

COGNOMS	ENTITAT	SUCURSAL	D.C.	NÚM. COMPTE
NOM				
CARRER/nº/porta	CARRER ENTITAT			
POBLACIÓ/C.P.	C.P. ENT.			
TELÈFON	N.I.F.	POBLACIÓ ENT.		
MÒBIL	E-MAIL	NOM TITULAR COMPTE*		
ACTIVITAT PROFESSIONAL	N.I.F. TITULAR*		DATA	
MOTIVACIONS PER A LA INSCRIPCIÓ:	SIGNATURA	* No cal omplir si l'amic és el titular del compte bancari		SIGNATURA
		Ordre de domiciliació de quotes (36,06 € / any)		



EN TU PROPIO
MUNDO.
CERCA DE TI.